

POLITECHNIKA ŚLĄSKA
WYDZIAŁ INŻYNIERII BIOMEDYCZNEJ

Projekt z Biometrii

Czytnik linii papilarnych

Autor: Dawid Barański, Dawid Nyderek, Kamil Kozieł

Prowadzący: dr inż. Marta Danch-Wierzchowska

Zabrze, czerwiec, 2019

Spis treści

1.	<i>Wstęp</i>	1
1.1	Cel projektu	1
1.2	Zakres pracy	1
1.3	Wstęp teoretyczny	1
1.3.1	Systemy biometryczne	1
1.3.2	Czytniki linii papilarnych	2
2.	<i>Projekt</i>	5
2.1	Rozwiązanie problemu	5
2.1.1	Wykorzystane technologie	5
2.1.2	Widoki modułu	5
2.1.3	Utworzone API	5
2.1.4	Połączenie aplikacji	5
2.1.5	Użytkowanie	5
3.	<i>Podsumowanie</i>	9
3.1	Zastosowanie	9
3.2	Ograniczenia	9
3.3	Wnioski	9
3.4	Literatura	10

Spis rysunków

1.1	Skanery linii papilarnych.	2
1.2	Schemat działania czujnika pojemnościowego.	3
2.1	Powitalny widok logowania odciskiem palca.	6
2.2	Widok rejestracji.	7
2.3	Widok tradycyjnego logowania.	8

Spis tabel

2.1	Szczegóły wykorzystanych technologii.	5
-----	---	---

1. Wstęp

1.1 Cel projektu

Celem pracy była analiza biometrycznych systemów zabezpieczeń opartych na odczycie linii papilarnych w urządzeniach użytku codziennego oraz implemetacja autoryzacji dostępu do aplikacji mobilnej przy pomocy czytnika linii papilarnych.

1.2 Zakres pracy

Zakres pracy:

1. Analiza wykorzystywanych systemów biometrycznych.
2. Analiza dostępnych czytników linii papilarnych.
3. Analiza metod implementacji czytników linii papilarnych w aplikacjach.
4. Implementacja obsługi autoryzacji dostępu do aplikacji poprzez czytnik linii papilarnych:
 - (a) przygotowanie widoków,
 - (b) opracowanie API,
 - (c) połączenie widoków i API z istniejącą aplikacją.
5. Opracowanie podsumowania i wniosków.

1.3 Wstęp teoretyczny

1.3.1 Systemy biometryczne

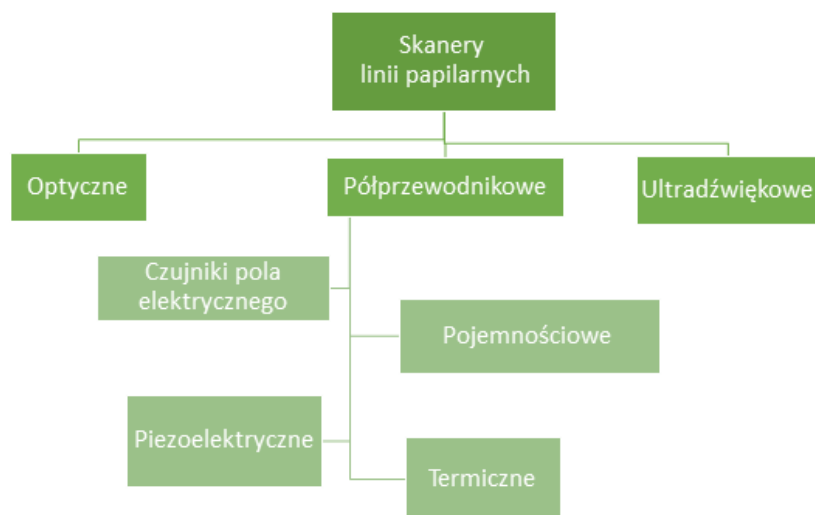
Biometria jest nauką zajmującą się pomiarami i analizą cech fizycznych i behawioralnych organizmów żywych. Dane te wykorzystywane są w wielu innych dziedzinach nauki kryminologii, antropologii, fizjologii, medycynie[1, 2]. Najczęściej spotykanym zastosowaniem metod biometrycznych jest kontrola dostępu w systemach zabezpieczeń. Systemy takie mogą za pomocą danych biometrycznych udzielać dostępu do systemu bądź określonych danych jedynie osobom do tego uprawnionym. Mocną stroną tego rozwiązania jest indywidualność cech, które są wykorzystywane. Cechami biometrycznymi

nazywamy indywidualne atrybuty, które charakteryzują się znikomą powtarzalnością w obrębie populacji. Do cech takich zaliczamy między innymi:

- odcisk palca,
- wzór tęczyówki oka,
- głos,
- zapach,
- chód,
- podpis.

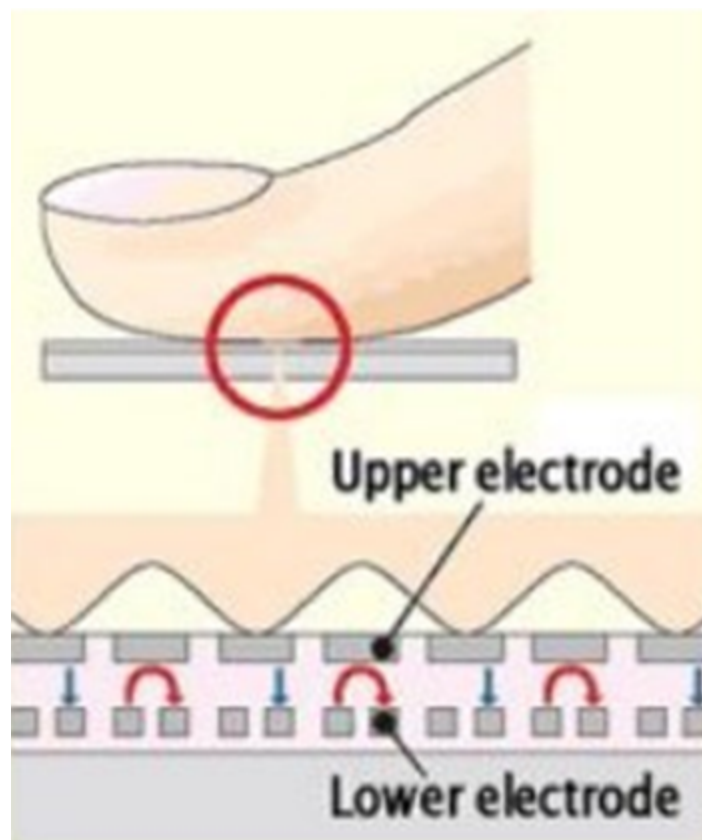
Najbardziej rozpowszechnioną cechą wykorzystywaną do autoryzacji dostępu jest analiza linii papilarnych. Czytniki linii papilarnych motowane są w większości współczesnych smartphonów, mogą zasępować klucz do drzwi lub być alternatywnym sposobem logowania się do komputera. Cechy biometryczne mierzone kilkakrotnie u tego samego człowieka, charakteryzują się zmiennością dla poszczególnych pomiarów. Wiąże się to z zależnością tych cech od stanu psychofizycznego człowieka, warunków otoczenia czy interakcji użytkownika z czujnikiem[3]. Wynikiem tego jest brak możliwości określenia stuprocentowej zgodności wzorca z innym pomiarem danej cechy.

1.3.2 Czytniki linii papilarnych

Rys. 1.1: Skanery linii papilarnych.

Praktyka wykorzystywania cech biometrycznych do identyfikacji, weryfikacji oraz autoryzacji osób za pomocą cech biometrycznych wiąże się z behawioralnym przystosowaniem człowieka. Ma to miejsce za każdym razem kiedy rozpoznajemy ludzi na podstawie twarzy. Umiejętność ta wykorzystywana jest przez ludzi często nie świadomie. Świadome wykorzystywanie cech biometrycznych miało jednak miejsce już 500 p.n.e. kiedy to zaczęto wykorzystywać odcisk palca do rejestracji transakcji. W późniejszym okresie, za sprawą M. Malpighi'ego oraz J. C. A. Mayer'a, odcisk palca a właściwie jego cechy zostały opisane oraz stwierdzono ich unikatowość. Dzięki pracy tych osób na końcu XIX w. stworzony został pierwszy kompletny system klasyfikacji osób na podstawie odcisków palca. Autorem prac był Sir E. Henry [4]. Pomiarów dokonywano na odbitych na papierze palców wcześniej zamoczonych w tuszu. Dziś do pomiarów odcisków palców wykorzystuje się czytniki odcisków palców. Skanery linii papilarnych, ze względu na wykorzystywaną metodę pomiaru możemy podzielić na optyczne, półprzewodnikowe oraz ultradźwiękowe. Skanery optyczne będące, jednymi z pierwszych stosowanych, wykorzystują zjawisko odbicia światła. Najczęściej obraz zbierany jest z serii jednowymiarowych zestawów danych, których wychwycenie następuje na skutek przeciągnięcia palcem po czujniku. Tworzony przez takie czujniki dwuwymiarowy obraz jest złożeniem tych kawałków, przy wykorzystaniu algorytmów rekonstrukcyjnych [5]. Podział skanerów został przedstawiony na rysunku (Rys. 1.1).

Rys. 1.2: Schemat działania czujnika pojemnościowego.

W przypadku budowy macierzowej, które jednocześnie pozwala zebrać całość obrazu, rejestracja sygnału odbywa się przy wykorzystaniu kamer CMOS. Wykorzystanie zjawiska odbicia światła pozwala, na stosunkowo proste, podrobienie odcisku palca. Metoda ta, w wersji podstawowej, nie pozwala wkryć człowieczeństwa badanego obiektu. Nowocześniejsze, droższe wersje czytników pozwalają określić człowieczeństwo dzięki, na przykład pomiarowi natlenowania krwi w naczyniach wieńcowych. Najnowszymi pod względem wykorzystania technologii są czytniki ultradźwiękowe. Wykorzystują one to samo falowe zjawisko co czujniki optyczne. Ich przewagą jest możliwość ukrycia ich pod osłonami. Wykorzystywane jest to w telefonach komórkowych, w których czytniki takie umieszczane są pod ekranem. Dzięki temu są nie widoczne dla oczu, dając możliwość autoryzacji użytkownikowi. Najczęściej stosowanymi z czujników są czujniki półprzewodnikowe. Ich budowa najczęściej sprowadza się do dwuwarstwowej macierzy półprzewodników tworzącymi pewien rodzaj kondensatora. Mierzona jest pojemność tych kondensatorów, która zmienia się jeżeli do wierzchniej strony przyłożony zostanie palec. Do zmiany pojemności konieczny jest żywy palec, lub kopia z odpowiedniego materiału, jest on zatem bezpieczniejszy od czujnika optycznego [5,6]. Schemat działania czujnika linii papilarnych został przedstawiony na rysunku (Rys. 1.2).

2. Projekt

2.1 Rozwiązanie problemu

2.1.1 Wykorzystane technologie

Do stworzenia implementacji modułu autoryzacji dostępu do aplikacji wykorzystano różne technologie. Zostały one wymienione w tabeli (Tab. 2.1).

2.1.2 Widoki modułu

Przygotowany moduł obsługiwany jest przy pomocy trzech widocznych na rysunkach widoków (Rys. 2.2, 2.1, 2.3). Widoki zaprojektowane zostały w Adobe XD, a następnie przygotowane w programie Android Studio.

2.1.3 Utworzone API

2.1.4 Połączenie aplikacji

2.1.5 Użytkowanie

Przygotowany moduł pozwala na logowanie się do zasobów aplikacji za pomocą dwóch metod. Pierwszą z metod jest wykorzystanie do tego celu loginu i hasła. Drugą metodą jest wykorzystanie odcisku palca, który jest zarejestrowany w specjalnie przeznaczonej do tego części pamięci telefonu. O ile logowanie wyłącznie przy pomocy pierwszej metody może funkcjonować samodzielnie, jednak autoryzacja biometryczna wymaga dodatkowego niezależnego rodzaju logowania. Wiąże się to z różnicami cech

Tab. 2.1: Szczegóły wykorzystanych technologii.

Zakres	Wykorzystana technologia
System operacyjny	Android (wersja ≥ 7.1)
Środowisko programistyczne	Android Studio
Język programowania	Java
Baza danych	SQLite
Technologia autoryzacji	Android Fingerprint API, Bibliteki: Volley, Gson

Rys. 2.1: Powitalny widok logowania odciskiem palca.

biometrycznych tej samej osoby w zależności na przykład od otaczającego środowiska. Ponadto moduł posiada formularz umożliwiający rejestrację nowego użytkownika, wymagającą określenia tylko danych do pierwszego rodzaju autoryzacji. Poszczególne części posiadają osobne, spójne stylistyczne widoki, pomiędzy którymi można się przełączać za pomocą przycisków.

The image shows a mobile application interface for registration. At the top, a dark blue header bar contains the text 'Audiometria' in white. Below this, the main content area has a light gray background. The title 'Zarejestruj się' is displayed in a large, bold, dark gray font, followed by the subtitle 'za pomocą loginu i hasła' in a smaller, regular dark gray font. The registration form consists of three input fields: 'Login', 'Hasło', and 'Powtórz hasło', each with a corresponding label and a horizontal line for text entry. Below the form, there is a large, light gray button with the text 'ZAREJESTRUJ SIĘ' in bold. Underneath the button, the text 'Jeśli masz już konto ↓' is displayed. At the bottom of the form area, there is another large, light gray button with the text 'ZALOGUJ' in bold. The entire interface is framed by a white border, and a small, empty rounded rectangle is visible at the very bottom of the screen.

Plus^{UE} 69% 14:22

Audiometria

Zarejestruj się

za pomocą loginu i hasła

Login

Hasło

Powtórz hasło

ZAREJESTRUJ SIĘ

Jeśli masz już konto ↓

ZALOGUJ

Rys. 2.2: Widok rejestracji.

Plus^{lte} 69% 14:21

Audiometria

Zaloguj do aplikacji

za pomocą loginu i hasła

Login

Hasło

ZALOGUJ

Możesz także zalogować się za pomocą odcisku palca ↓

UŻYJ ODCISKU PALCA

Jeśli nie masz jeszcze konta ↓

ZAREJESTRUJ SIĘ

Rys. 2.3: Widok tradycyjnego logowania.

3. Podsumowanie

3.1 Zastosowanie

Przygotowany moduł podłączony został do aplikacji, która w pełni nie pozwala na wykorzystanie jego potencjału. Autoryzacja przy pomocy dwóch metod może być wykorzystywana przy różnych intencjach. Wiele osób uważa, że wykorzystywanie autoryzacji odciskiem palca jest metodą szybszą i wygodniejszą niż standardowe wpisanie loginu i hasła. Oznacza to, że taki element z powodzeniem sprawdziłby się w aplikacjach często włączanych na krótki okres czasu. Drugą opcją są programy obsługujące dane wrażliwe, które wymagają autoryzacji wykonania pewnych zadań. To takich zaliczamy na przykład aplikacje bankowe. Wykorzystanie do tego odcisku palca utrudnia przechwyt danych autoryzacyjnych przez osoby postronne. Aplikacje takie wymagają zazwyczaj autoryzacji na kilku poziomach (np. Otwarcie aplikacji, dostęp do danych konta, autoryzacja przelewu). Kilkukrotna konieczność wpisania tych samych danych logowania pozwala osobie postronnej zapamiętać dane logowania. Wykorzystanie do tego celu odcisku palca jest szybsze i trudniejsze do odtworzenia. Ponadto odcisk palca działa tylko w przypadku jednego, konkretnego urządzenia, z którym jest sparowany wraz z aplikacją.

3.2 Ograniczenia

Ograniczeniem w korzystaniu przez użytkownika w stworzonym module są wymagania odnośnie hasła. Implementacja nie pozwala na wykorzystanie hasła krótszego niż sześciocyfrowe. Ta redukcja elastyczności przy wyborze hasła kierowana jest dbałością o bezpieczeństwo użytkowników. Wykorzystanie platformy Android nie pozwala na użycie innych bibliotek do autoryzacji odciskiem palca niż oficjalne API od Google. Wiąże się to z koniecznością wydobycia danych, z odrębnej części pamięci telefonu, przechowującej dane wrażliwe. Jest to część systemu zabezpieczeń systemu operacyjnego, zatem jest to ograniczenie nałożone dla bezpieczeństwa.

3.3 Wnioski

- wniosek

3.4 Literatura

1. www.biometria.pl (dostęp: 1.06.2017)
2. www.wikipedia.pl (dostęp: 1.06.2017)
3. E. Dziuban „Metrologiczne aspekty biometrycznego rozpoznawania osób” PAK 12/2008
4. M. Danch-Wierzchowska „Wykład z przedmiotu Biometria: Odcisk palca” Zabrze 2019
5. X. Xia, L. O’Gorman „Innovations in fingerprint capture devices” Pergamon 2001
6. M. Sandstrom „Liveness Detection in Fingerprint Recognition Systems” Linköping 2004